

LASKAVÉ USMÍŘENÍ

Lekce Hodnotového vzdělávání pro 3. – 5. třídu

Pomůcky: Psací potřeby, pastelky, provázky, lepidlo, čistý list papíru

Čtení příběhu Daisy Mrázkové – Zlatá Tráva
(Daisy Mrázková, Haló, Jácíčku)

→ Příběh čte učitel(ka) nebo si ho děti přečtou samy.
Cílem je naladit se na téma lekce, pojmenovat příčinu konfliktu a spojit ji se svou zkušeností.

Po přečtení si každý sám запиšte:

Co bylo důvodem hádky mezi veverkou
a Jácíčkem?

Stane se někdy tobě, že tě něco rozzlobí? Co
například?

Sdílej ve skupině...

→ Cílem je, aby každé dítě mělo prostor sdílet svou
zkušenost s konfliktem a naslouchat ostatním.

- Sdílejte ve skupinách své odpovědi.
- Vyberte si jednu situaci, kdy může
dojít k hádce.

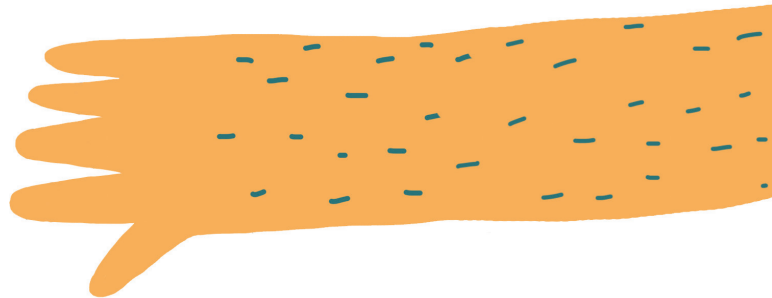
Předej to dál...

→ Vyzveme děti, aby vyjádřily konflikt pomocí gest
a spolupracovaly ve skupině či dvojicích. Společnou
práci pak předvedou ostatním. Můžeme použít nějaký
paravan, látku přes lavici, za kterou se děti schovají,
aby byly vidět pouze ruce.

Rozhovor dvou rukou

Předvedte ve dvojici průběh hádky mezi dvěma
lidmi pouze pomocí rukou.

Můžete použít doteky, zvuky (tleskání, ťukání,
luskání...)

Prober to....

→ Cílem je vést děti k diskusi, zkoumat různé způsoby
řešení konfliktů a vnímat usmíření jako jednu z cest pro
budování vztahu s ostatními.

Otázky do diskuse:

Co jste viděli? Jak situace skončila?

Mohla skončit i jinak?

Jakým způsobem se dá s někým usmířit?

Jaká slova při usmiřování můžeme použít?

Která z nich byste v takové situaci chtěli slyšet?

Promysli to...

→ Cílem je, aby děti samostatně zhodnotily vlastní postoj k usmířování.

Přemýšlejte sami o sobě, jestli častěji děláte první krok k usmíření nebo čekáte, až ho udělá ten druhý.

Dokončete věty:

Někdy může být dobré udělat první krok, protože

.....

Někdy to může být těžké, protože

.....

Přijmi to...

→ Cílem je výtvarně a symbolicky ztvárnit vztah a možné kroky k usmíření. A také se ztišit a naslouchat samy sobě.

Most usmíření

Na samostatný list nakreslete dvě srdce. Jedno jste vy a druhé někdo, s kým jste se pohádali. Mezi srdci vytvořte most usmíření. Můžete použít pastelky, papíry, noviny, provázky... Do mostu (nebo nad něj) napište nebo nakreslete co pomáhá k usmíření.

Nes to dál...

→ Cílem je, aby děti formulovaly konkrétní krok k usmíření v reálném životě a rozhodly se, kdy ho uskuteční.

Napiš vzkaz někomu, s kým by ses chtěl(a) usmířit. Rozmysli si vhodnou příležitost, kdy bys mohl(a) vzkaz předat.

OMLOUVÁM SE ZA...

Large empty box for writing an apology.

POTŘEBOVAL(A) BYCH...

Large empty box for writing what one needed.

PŘÍŠTĚ BYCH...

Large empty box for writing future intentions.

PROSÍM ODPUSTÍŠ MI?

Large empty box for writing a request for forgiveness.

ZLATÁ TRÁVA

DAISY MRÁZKOVÁ

(Z knihy *Haló Jácíčku*, Albatros 1972)

Jednou se Jácíček špatně vyspal. Byl strašlivě mrzutý. Zlobil. Zlobil, jak jen nejvíc mohl. Zlobil tak strašně, že rozzlobil i svou nejmilejší, nejvěrnější Veverku.

„Ani dneska pořádně nesvítí slunce...“ bručel, když se ráno sešli.

„Jen počkej, však se mlha zvedne!“

„Co když nezvedne?“

„Zvedne se, co by se nezvedla.“

„Také fouká nějak moc vítr...“ vymýšlel si.

„To se ti zdá.“

„Ani nevíme, co budeme dnes dělat...“

„Však si něco najdeme.“

„Nic nenajdeme, vím to.“

„Proč ne, půjdeme pěkně přes paseku jako vždycky...“

„A copak máme pořád chodit tou šerednou suchou trávou...“

„Ale Jácíčku, vždyť je tak krásně zlatá!“

„Je suchá!“

„Zlatá!“

„Suchá!“

„Zlatá!“

„Suchá!“

„Zlatá!“

„Suchá!“

„Zlatá!“

„Suchá!“

A tu se Veverka dopálila a dala se do běhu a úplně utekla a vylezla si na jednu vzdálenou jedli a začala tam klidně louskat voňavá semínka ze šišky.

„Však ty mě tu najdeš, nedobroto jeden,“ šeptala si docela spokojeně.

Jácíček zatím seděl zaraženě v trávě

„Proč utekla? Neměla náhodou pravdu?“

Podíval se vztekle na travu.

„Hloupá tráva! Hloupá ošklivá suchá tráva! Že by byla zlatá?...”

Ach, běda, opravdu, zdá se... ano... to se ví, když se člověk dobře podívá... nedá se nic dělat, je krásně zlatá, nač to zapírat...“

Čím je kdo chytřejší, tím dřív uzná svou chybu.

Hloupému to trvá hrozně dlouho. Jácíček byl chytrý dost (i když ne zase nějak přehnaně moc), a tak mu to trvalo asi čtvrt hodiny.

Ano, právě.

Ta čtvrt hodina byla krušná. Začala tím, že si uvědomil jako bleskem, že Veverka je mnohem lepší než on. V druhé minutě se honem snažil na to zapomenout, protože to bylo vlastně nepříjemné. Ve třetí, čtvrté a páté minutě se ještě víc snažil na to zapomenout. Snažil se myslet na něco jiného, třeba na to, jak poprvé vylezl z pelíšku, jaké bylo tenkrát modré nebe... Nic platné. Veverka se svou zlatou trávou tu byla pořád. V šesté minutě pochopil, že se jí nezbaví. Sedmou až desátou minutu strávil tím, že vymýšlel, nemohl-li by dělat něco jiného. V jedenácté minutě uznal, že byl na Veverku protivný. Ve dvanácté minutě mu jí najednou bylo prudce líto. Ve třinácté minutě si začal hubovat. Ve čtrnácté minutě shledával odvahu, aby se vydal za ní. V patnácté minutě vstal a rychle běžel po Veverčiných stopách. Za chvíli byl pod jedlí.

„Haló! Tráva je trošku zlatá!“ volal nahoru.

„To ti to trvalo,“ řekla mu Veverka.